

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 249/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Švajčiarska konfederácia, zastúpenej Advokátska kancelária Babjak s. r. o., Zvonárska 8, Košice, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/143/2022 z 25. septembra 2023 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Cdo/143/2022 z 25. septembra 2023 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že žalobou podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“) doručенou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 21. decembra 2012 sa sťažovateľka (ktorá ostala jedinou žalujúcou stranou, keďže pôvodne žalujúci v 1. rade [REDAKOVANÉ] zomrel [REDAKOVANÉ] a žalujúca v 2. rade [REDAKOVANÉ] zomrela [REDAKOVANÉ]) domáhala od Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), zaplata celkovej sumy 9 376 048,40 eur predstavujúcej škodu, ktorá jej vznikla ako dedičke (vnučke) po poručiteľovi [REDAKOVANÉ] (zomrelému v roku [REDAKOVANÉ]) – bývalému spoluvlastníkovi v podiele [REDAKOVANÉ] polyfunkčnej budovy známej ako [REDAKOVANÉ] nachádzajúcej sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], ktorý mu bol protiprávne bez náhrady odňatý,

keď bývalý Okresný súd Bratislava-mesto uznesením č. k. E 3997/61-6 z 8. decembra 1961 rozhodol, že na uvedenú nehnuteľnosť sa vkladá exekučné záložné v prospech Štátnej sporiteľne v Bratislave (veriteľky) pre nedoplatok tzv. milionárskej dane vo výške 127 369,58 Kčs s 5 % úrokom od 1. januára 1954 do zaplatenia (hoci tejto banke právny predchodca sťažovateľky nič nedlhoval, resp. v skutočnosti nemal žiadne nedoplatky na priamych daniach z obratu a poplatkoch a verejných dávkach), a súčasne nariaďuje dražbu uvedenej nehnuteľnosti. Následne Okresný súd Bratislava -mesto uznesením č. k. E 3997/61-31 z 21. decembra 1962 rozhodol, že dražobnú kúpnu cenu 544 000 Kčs rozvrhne medzi vymáhajúcich veriteľov tak, že Štátna sporiteľňa v Bratislave prijme sumu 127 269 Kčs, na trojročných úrokoch sumu 19 090,44 Kčs a na exekučných trovách 340 Kčs, Okresný súd Bratislava-mesto, oddelenie súdnych poplatkov prijme sumu 3 818 Kčs ako poplatok z nariadenia exekúcie a Mestský národný výbor v Bratislave prijme dávku z prírastku na majetku vo výške 350 002,04 Kčs a na trojročných úrokoch sumu 43 480 Kčs. Uvedené uznesenia Okresného súdu Bratislava-mesto a ďalších šesť súvisiacich uznesení tohto súdu vydaných v čase od 1. novembra 1961 do 26. októbra 1962, ktoré neboli riadne doručené [REDAKOVANÉ], Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uzneseniami sp. zn. 20CoE/40/2009 z 10. septembra 2009, 20CoE/41/2009 z 10. septembra 2009, 20CoE/42/2009 z 10. septembra 2009, 20CoE/43/2009 z 10. septembra 2009, 20CoE/44/2009 z 10. septembra 2009, 20CoE/45/2009 z 10. septembra 2009, 20CoE/46/2009 z 10. septembra 2009 a sp. zn. 20CoE/47/2009 z 10. septembra 2009 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu, ktorý následne uznesením č. k. 1E/366/1995-186 z 9. septembra 2010 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 4. októbra 2010 a vykonateľnosť 5. októbra 2010) zrušil exekúciu na majetok povinných (t. j. žalobcov).

3. Okresný súd treťou výrokovou vetou rozsudku č. k. 15C/239/2012-626 z 23. marca 2018 žalobu zamietol ako nedôvodnú, keďže sťažovateľkou uvádzané tvrdené nezákonné rozhodnutia bývalého Okresného súdu Bratislava-mesto boli vydané v rokoch 1961 až 1962, t. j. pred nadobudnutím účinnosti zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (1. júla 2004), ako aj pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (1. júla 1969), ktorý mu predchádzal, a teda na danú vec nebolo možné aplikovať zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Dokazovaním bolo preukázané, že [REDAKOVANÉ] (majúci československé občianstvo) počas svojho života vo Švajčiarskej konfederácii vedel, že jeho majetok je pod „kuratelou“ československého štátu, ktorý ho však o stave, v akom sa nachádza, žiadnym spôsobom neinformoval, pričom po jeho smrti (v roku [REDAKOVANÉ]) ani po zmene politických pomerov (v roku 1989) [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (synovia) si neuplatnili reštitučné nároky vyplývajúce zo zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o mimosúdnych rehabilitáciách“). To samozrejme nevylučuje, aby sa sťažovateľka svojich práv domáhala cestou žaloby opierajúcej sa o všeobecné predpisy občianskeho práva – napr. žaloby určovacej, vindikačnej, resp. negatívnej viažucej sa priamo na vlastnícky vzťah žalobkyne k predmetnému majetku, a to aj po toľkých rokoch, keďže vlastnícke právo sa nepremlčuje (III. ÚS 178/06); takýto druh žaloby však nebol predmetom tohto konania.

4. Krajský súd prvou výrokovou vetou rozsudku č. k. 6Co/44/2019-766 z 31. marca 2021 pripustil späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 4 066 666,70 eur, v tejto časti rozsudok okresného súdu zrušil a konanie zastavil; treťou výrokovou vetou uvedeného rozsudku zamietajúci výrok rozsudku okresného súdu (vo zvyšnej časti) potvrdil ako vecne správny, pričom

dodal, že v roku 1962 v bývalej Československej socialistickej republike neexistovala právna úprava, ktorá by postihla štát za nesprávny úradný postup, z čoho však nemožno vyvodit' aktívnu vecnú legitimáciu žalobkyne na podklade zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, resp. jemu predchádzajúceho zákona (bod 3). Uvedené zákony na prejednávany prípad nie je možné aplikovať, keďže k nesprávnemu úradnému postupu a ku škode došlo ešte v roku 1962. Zohľadniac uvedené závery, bolo bezpredmetné zaoberať sa výškou uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ako aj vznesenou námietkou premlčania.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tvrdiac, že je nedostatočne odôvodnený, že krajský súd nevykonal test proporcionality a že okresný súd nerešpektoval právo sťažovateľky na záverečnú reč podľa § 182 CSP. Okrem toho sťažovateľka s poukazom na to, že jej právní predchodcovia nespĺňali zákonnú podmienku trvalého pobytu na území Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky vyplývajúcu zo zákona o mimosúdnych rehabilitáciách, preto jediným logickým, systematickým a ústavne konformným výkladom bola aplikácia zákona o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, resp. jemu predchádzajúceho zákona na jej prípad, tvrdila, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], konkrétne rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/20/2009 z 30. mája 2011, ktorým poskytol záväzný právny výklad pojmu „nezákonné rozhodnutie“ orgánu verejnej moci v intenciách práva na náhradu škody zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom (ktorý nadobudol právoplatnosť 2. novembra 2023) dovolanie sťažovateľky zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP), keďže vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP ani nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom nezistil. Podľa jeho názoru z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď dospel k záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku sťažovateľky spočívajúceho v náhrade majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, resp. jemu predchádzajúceho zákona, ktoré na prípad sťažovateľky nemožno aplikovať, a teda ani vyvodit' jej aktívnu vecnú legitimáciu v spore. Ďalej uviedol, že aj keď obsah zápisnice z pojednávania okresného súdu konaného 23. marca 2018 nesvedčí o tom, že okresný súd postupoval podľa § 182 CSP, sťažovateľke ostala zachovaná možnosť namietat' jeho rozhodnutie v riadnom opravnom prostriedku, ktorú aj využila, pričom krajský súd sa s jej odvolacími námietkami, ktoré chcela predostriet' už okresnému súdu, dostatočne vysporiadal. Pochybenie okresného súdu tak nedosahuje intenzitu porušenia práva na spravodlivý súdny proces, čo vo svojej judikatúre akceptuje nielen ústavný súd (II. ÚS 869/2015, II. ÚS 7/2018), ale aj Európsky súd pre ľudské práva (Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko z 23. 6. 1981, Adolf v Rakúsko z 26. marca 1982, Feldbrugge v. Holandsko z 29. 5. 1986). Najvyšší súd zároveň konštatoval, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/20/2009 z 30. mája 2011 (v ktorom uviedol, že rozhodnutie, ktoré bolo zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, či z dôvodu nesprávneho alebo nedostatočne zisteného skutkového stavu, ako aj z dôvodu vady konania, je nezákonné a za splnenia ostatných zákonných podmienok môže zakladať zodpovednosť štátu za škodu, ktorá prípadne z takéhoto rozhodnutia účastníkovi vznikla), od ktorého sa mal krajský súd odklonit' [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], nie je vo vzťahu k preskúmvanej veci priliehavý

pre odlišnosť skutkových okolností, pričom v konečnom dôsledku žiadnym spôsobom nevyvracia a ani nespochybňuje závery najvyššieho súdu, ku ktorým v posudzovanom prípade dospel, keď konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala existenciu nezákonného rozhodnutia v intenciách zákona o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, resp. jemu predchádzajúceho zákona. Aj podľa názoru najvyššieho súdu právny poriadok poskytoval a poskytuje sťažovateľke účinné a dostupné právne prostriedky nápravy, ktoré dosiaľ nevyužila, preto nemožno hovoriť o tom, že jej bola odopretá spravodlivosť ako taká.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opakovane opisuje okolnosti, za akých jej právny predchodca ešte v roku 1962 prišiel o svoj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti, a s poukazom na zrušujúce rozhodnutia krajského súdu (bod 2) vyjadruje nesúhlas so záverom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu o neexistencii nezákonného rozhodnutia ako jedného zo zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. V tomto kontexte považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za tendenčný, sledujúci bezbrehé presadzovanie a ochranu fiškálnych záujmov štátu na úkor základných práv jednotlivca. Podľa jej názoru odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nezodpovedá ústavnoprávnej koncepcii zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci a ani obsahu základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu v časti práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/143/2022 z 25. septembra 2023 (bod 6), s ktorým sťažovateľka nesúhlasí a považuje ho za nezákonný a ústavne neakceptovateľný vo vzťahu k obsahu práva na náhradu škody zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy (bod 7).

9. Konanie pred ústavným súdom upravujú § 32 až § 241 zákona o ústavnom súde, t. j. jeho piata časť. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak (§ 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. To znamená, že ešte pred tým, ako sa ústavný súd môže začať zaoberať materiálnou stránkou veci, je vždy povinný preskúmať formálne (procesné) náležitosti ústavnej sťažnosti. Z toho vyplýva, že iba v prípade, ak ústavná sťažnosť spĺňa všetky zákonom ustanovené formálne a obsahové náležitosti a predpoklady, môže sa ňou ústavný súd zaoberať aj z hľadiska jej vecnej stránky (I. ÚS 187/2012, III. ÚS 349/2015, I. ÚS 106/2020).

10. Vzhľadom na predmet posudzovaného konania (bod 8) ústavný súd uvádza, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie (II. ÚS 467/08, ZNaU 106/2008).

11. Zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy ustanoviť podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím základné podmienky vzniku nároku na náhradu škody ustanovuje § 6 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to tým, že ustanovuje ako predpoklad na náhradu škody (okrem iného) vydanie nezákonného rozhodnutia a ďalej jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy, ak je vydané rozhodnutie následne zrušené na to príslušným orgánom práve z dôvodu nezákonnosti. Z takéhoto zrušujúceho rozhodnutia potom musí byť dôvod zrušenia skoršieho rozhodnutia (jeho nezákonnosť) zrejmý (II. ÚS 25/2011). Všeobecný súd musí skúmať všetky podmienky nároku na náhradu škody, ktorý vzniká až po splnení všetkých jeho predpokladov, teda až po tom, ako sa ukázali neúčinné iné prostriedky ochrany, resp. kompenzácie majetkovej ujmy na základe iných právnych nárokov (m. m. III. ÚS 361/09).

12. V danej veci najvyšší súd konštatoval, že právny poriadok poskytoval a poskytuje sťažovateľke účinné a dostupné právne prostriedky nápravy, ktoré dosiaľ nevyužila, preto nemožno hovoriť o tom, že jej bola odopretá spravodlivosť ako taká. Z rozsudku okresného súdu č. k. 15C/239/2012-626 z 23. marca 2018 pritom jasne vyplýva, že sťažovateľka sa svojich práv mohla domáhať cestou žaloby opierajúcej sa o všeobecné predpisy občianskeho práva – napr. žaloby určovacej, vindikačnej, resp. negatívnej viažucej sa priamo na vlastnícky vzťah žalobkyne k predmetnému majetku, a to aj po toľkých rokoch, keďže vlastnícke právo sa nepremlčuje (III. ÚS 178/06), čo však neurobila.

13. V posudzovanom prípade neobstojí tvrdenie sťažovateľky, že pokiaľ si jej právni predchodcovia neuplatnili reštitučné nároky v zmysle zákona o mimosúdnych rehabilitáciách, neexistovali iné právne prostriedky ochrany ich majetkových práv okrem žaloby podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

14. Je prirodzenou požiadavkou kladenou na všeobecné súdy a iné orgány verejnej moci, ktoré rozhodujú o reštitučných nárokoch oprávnených osôb, aby, riadiac sa zásadami materiálneho právneho štátu, pristupovali k interpretácii reštitučných zákonov s určitou veľkorysťou a naopak, brali do úvahy pre minulý režim príznačné nedostatky vtedajšej legislatívy, najmä však často sa vyskytujúcu svojvôľu vtedajších štátnych a iných orgánov pri uplatňovaní moci a zásahy štátnych orgánov z obdobia neslobody namierené proti ľudským právam a slobodám. Rozhodne však pri dôslednej individualizácii každého prípadu nemožno uvedené nedostatky pričítať na vrub oprávnenej osobe (nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 7/2014 z 11. júna 2015, ZNaU 25/2015).

15. Na druhej strane, ak sťažovateľka je toho názoru, že si ona ani ostatní dnes už zomrelí žalobcovia nemohli uplatniť reštitučný nárok, mohli postupovať podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a využiť inštitút vlastníckej žaloby (bod 12 tohto uznesenia).

16. Sťažovateľka nepreukázala existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, prečo tieto právne prostriedky nevyužila, a preto záver najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľky možno považovať za ústavne konformný a udržateľný (najmä bod 39 až 41 napadnutého rozsudku).

17. Inštitút dovolania je súčasťou subsystému opravných prostriedkov, ktorými možno za ustanovených podmienok prelomiť právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov, pričom z hľadiska jeho prípustnosti, ako aj priebehu konania je primárne zameraný na odstránenie väd zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci, a nie na odstránenie skutkových deficitov civilného sporového konania. Vady vyskytujúce sa v priebehu zisťovania skutkového stavu veci môžu zakladať porušenie práva na súdnu ochranu len celkom výnimočne, najmä v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla určitú intenzitu, pričom tieto vady sa prelínajú s právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (vrátane jeho aspektu predvídateľnosti a presvedčivosti) a prejavujú sa primárne ako deficit primeraného odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu. Ide spravidla o prípady tzv. opomenutých dôkazov (nevykonanie dôkazného prostriedku bez vecného zdôvodnenia v odôvodnení konečného rozhodnutia) a extrémneho nesúladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej.

18. Pokiaľ ide o posudzovanie prípustnosti dovolania najvyšším súdom, ústavný súd už v náleze č. k. I. ÚS 51/2020-50 z 9. júna 2020 (ZNaU 24/2020) v bode 54 ako *obiter dictum* vyslovil svoj právny názor k viazanosti najvyššieho súdu vymedzením prípustnosti dovolania dovolateľom, pričom (vzhľadom na okolnosti daného prípadu) konštatoval, že najvyšší súd správne vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti uvádza, že „*dovolací súd je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421 CSP) táto otázka spadá. Takéto určenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu. Skúmanie prípustnosti dovolania je tak vecou dovolacieho súdu, ktorý ale nie je viazaný jeho vymedzením (§ 419 CSP – ak to zákon pripúšťa)*“. Povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba podľa ústavného súdu vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju aj sám. Najvyšší súd nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP oprel prípustnosť dovolania dovolateľ, keďže situácia dovolateľa sa môže v priebehu dovolacieho konania meniť.

19. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „*nerespektovanie*“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného práva. V inom prípade by totiž najvyšší súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 145/2010).

20. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde aj ako zjavne neopodstatnenú.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. mája 2024

Miloš Maďar
predseda senátu